

Zrušme Varšavskou smlouvu a NATO!

To požadovala drtivá většina občanů Československa v roce 1989. Krédem všech byl mír a svoboda.

Skutečnost? Naše země se stala součástí agresivního paktu NATO a naši představitelé mnohokrát podpořili válečné zločiny NATO.

„Domnívám se, že součástí politiky přátelské spolupráce bude odmítnutí obou vojenských paktů, NATO i Varšavské smlouvy.“ Václav Havel, prosinec 1990 Komsomolskaja pravda.

„Myslím, že v budoucnu budeme žít ve svobodné mírové Evropě bez politických bloků.“

Václav Havel pro stanici Channel Four z 16. prosince 1989.

Obrat o 180 stupňů a lhaní pod nátlakem z Washingtonu

Už v létě 1989 navrhli Václav Havel, Jiří Dienstbier a další, aby NATO - s ohledem na potřebu zrušit Varšavskou smlouvu - alespoň vyhlásilo své zrušení jako cíl do budoucna, až bude Evropa demokratická.

7. února 1990 se v Praze, cestou do Moskvy, zastavil americký ministr zahraničí James Baker, aby doladil Havlovu oficiální návštěvu v USA, která se měla konat za 2 týdny. Baker Českoslovákům doporučoval, ať netlačí na odchod sovětských vojsk. Washington se obával, že potom by Sověti mohli recipročně žádat stažení americké armády ze západního Německa. Havel zase nadnesl téma současného rozpuštění Varšavské smlouvy i NATO.

Zástupce velvyslance T. E. Russell po schůzce poslal na Hrad memorandum s důrazným varováním: *„Z Havlova rozhovoru s ministrem Bakerem měl člověk pocit, že chce navrhnout rozpuštění NATO, spolu s Varšavskou smlouvou, až bude ve Washingtonu. ... Cítíme povinnost ho varovat, že analýza posuzující NATO a Varšavskou smlouvu jako v zásadě dvě strany stejné mince nebo volající po rozpuštění NATO nebude dobře přijata.“*

Varování zabralo – v americkém Kongresu Havel úvahy, které před pouhými dvěma týdny přednesl americkému ministru zahraničí, výslovně popřel. **Zprávy o tom, že chce zrušit NATO, označil za smyšlenky „snaživých novinářů“.**

Podpora vraždění jako odkaz sametové revoluce?

V roce 1999 jsou vláda i prezident už naprosto loajální k NATO a **Havel i vláda proti vůli většiny občanů podpořili válečné zločiny NATO v Srbsku.**

NATO tehdy napadlo Srbsko a bombardovalo brutálně civilní cíle bombami s ochuzeným uranem. Záminkou pro útok byl tzv. masakr v Račaku, kde údajně Srbové povraždili desítky civilistů. Ale tuhle verzi zpochybnili už roku 1999 váleční zpravodajové Renaud Girard v deníku Le Figaro a Christophe Chatelot v Le Monde. Vesnice Račak byla v době, kdy se zde mrtvolý našly, pod kontrolou UČK - tedy albánských teroristů, kteří byli do války na oficiálním americkém seznamu teroristů.

A co humanista Havel?

„Domnívám se, že během zásahu NATO v Kosovu existuje jeden činitel, který nikdo nemůže popřít: nálety, bomby, ty nebyly vyvolány ze zistných zájmů. Jejich povaha je výlučně humanitární: to, co je zde ve hře, jsou principy, lidská práva, jimž je dána taková priorita, která překračuje i státní suverenitu. A to poskytuje útoku na Jugoslávskou federaci legitimitu i bez mandátu Spojených národů.“

Václav Havel pro Le Mond

V místě, kde se našla mrtvá těla, bylo nezvykle málo nábojnic a málo krve, což nasvědčovalo tomu, že mrtví nebyli zabiti na místě, kde mělo podle místních albánských svědků dojít k popravám. Srbská policie byla také po celou dobu svého pobytu ve vesnici ostřelována jednotkami UČK, takže sotva mohla mít čas na to, aby se věnovala popravě civilistů.

Podle srbských zdrojů se při lékařském ohledání ukázalo, že většina zabitých (37 ze 40) měla na rukou stopy střelného prachu, což svědčí o tom, že krátce před smrtí používali střelné zbraně. Až na jednu ženu, všechno byli mladí muži.

Jinými slovy: Albánci posbírali své padlé spojovojníky, převlékli je do civilu a vydávali je za zabité vesníčany.

Útoku předcházelo jednání v Rambouillet, kde Američané požadovali přístup vojsk NATO na celé státní území Jugoslávie. Tedy vojenskou okupaci. Srbové nemohli nic jiného, než odmítnout. Vzápětí je začalo NATO bombardovat.

Bomby NATO, naplněné ochuzeným uranem, dopadaly na mosty, porodnice, soukromé rezidence obyčejných lidí, jedoucí vlak, srbskou televizní stanici, čínskou ambasádu v Bělehradě, také na vodárny, školy, elektrárny a mnoho dalších objektů, které měly rozhodující vliv na fungování společnosti.

Brzy po vojenské intervenci převzalo NATO kontrolu nad Kosovem a učinilo z ní de facto americký protektorát. Spojené státy tam vybudovaly svou největší vojenskou základnu v Evropě a převzaly kontrolu nad kosovským obyvatelstvem a jeho přírodními zdroji.

Bombardovaná porodnice v Beogradu 1999

VZPOMÍNATE
24.BŘEZNA 1999 ZAHÁJILI
AMERIKANÉ MASIVNÍ LETECKÉ
ÚTOKY NA JUGOSLÁVII.
UMÍRALY PŘEDEVŠÍM
BEZBRANNÉ ŽENY A DĚTI

Zdroj foto z webu Nová republika

Zdroj foto z webu novimglobe.com/argentina/ochrana/116/

SPD
Svoboda a přímá demokracie
Tomio Okamura

Zdroj z videonahrávky YouTube publikované AnonymusCzechia1

Amnestie aneb "Havlovy děti" zabíjely i děti.

Václav Havel vyhlásil k 1. lednu 1990 rozsáhlou a dosud nevídanou amnestii.

Z 33 700 nepodmíněně odsouzených mělo být 23 500, tedy zhruba dvě třetiny, včetně vrahů, propuštěno. Mezi amnestovanými byl i za vraždu odsouzený Jozef Slovák, který po propuštění spáchal nejméně čtyři další vraždy.

Tehdejší náčelník správy Sboru nápravné výchovy (nynější Vězeňské služby) Jaroslav Konečný v této souvislosti uvedl:

„Byl jsem zásadně proti tak rozsáhlé amnestii, poněvadž jsem znal dokonale mentalitu vězňů, jejich nálad a názory, o čem hovořili, co budou venku dělat po případném propuštění na amnestii. Diletantský, nekvalifikovaný přístup k zajištění amnestie přinesl společnosti obrovské škody a utrpení tisícům obyvatel ČSSR. Velké materiální škody společnosti a především prostým lidem, které napáchali vězni vinou rozsáhlé amnestie a rychlým propouštěním, již nikdo zcela nenahradí.“

Často bezudně řádicím kriminálníkům, kteří se díky amnestii dostali na svobodu, se tehdy příznačně říkalo „Havlovy děti“.

„V zahraničí byli tito vězni, samozřejmě kriminálníci, vydáváni za politické vězně. Havel a jeho parta prohlásili, že každý z těchto lidí byl nespravedlivě odsouzen...“

V tu dobu, když byla amnestie vyhlášena, bylo propuštěno dohromady asi 16 politických vězňů a dva nebo tři tam zůstali, které jsme ještě my dohledávali a propouštěli. Ale ve světě uvěřili tomu, že to bylo 23 tisíc politických vězňů.

Naše země se tím ve světě velmi rehabilitovala. Najednou tu byl odboj, i když ve skutečnosti to byla vždy hrstka, v podstatě 500 lidí, kteří se stále točili v kriminálech. A najednou se objevilo číslo 23 tisíc. Národ se tím morálně rehabilitoval, protože vznikl dojem, že se tu s komunisty nekolaborovalo.“

Jiří Wolf, politický vězeň

Na počátku roku 1990 po prezidentské amnestii se z vězení dostala ta nejhorší sorta zločinců, kteří se neštíteli ničeho a kteří si novou svobodu a demokracii vyložili po svém. A tehdy se v rámci amnestie dostal z vězení i recidivista, jenž měl na svědomí pohlavní zneužívání dětí. Nastoupil jako sanitář do nemocnice Na Bulovce na dětské oddělení.

Pražský kriminalista podplukovník JUDr. Miloslav Dočekal vzpomíná:

„Asi kolem půlnoci mi doma zvonil telefon. Operační důstojník. Hlásil mi, že pohřešují osmiměsíční holčičku z dětského oddělení nemocnice Na Bulovce. Hned jsem si řekl: Proboha, jak ji mohou pohřešovat, když tak malé dítě ještě neumí chodit. ... Víte, kdyby sestry v nemocnici nebyly hloupé a nelhaly, tak jsme mohli tu holčičku zachránit. Jenže ony chránily především vlastní kůži. Místo, aby pravidelně kontrolovaly děti, a to každých dvacet minut, což byla jejich povinnost, koukaly na televizi a pily kávičku... Když konečně přišly na to, že jim osmiměsíční holčička chybí, začaly ji hledat na oddělení. Jako by se jim mohlo nechodící dítě někam schovat!“

Když jsme dorazili na místo, řekly nám, že si ji možná odvezli rodiče. Poslal jsem tedy naše hochy na udanou adresu rodičů, aby se jich zeptali, zda si holčičku neodvezli domů. Ti z toho byli, uprostřed noci, zjevně překvapení. Prý kdepak. Vždyť jejich dcera tam byla jen na banální kontrole oušek a vyzvednout si ji měli až ráno.

Tepře po tomhle zjištění jsme ze sester dostali, že mají na oddělení nového sanitáře, který tam s nimi večer byl. Přitom nikdo v nemocnici nevěděl, že byl dříve trestaný za pohlavní zneužívání a nedávno propuštěný na amnestii z kriminálu. Na dětské oddělení se žádný sanitář moc necpe. A tak toho nového mladíka klidně vzali. Ještě prý si ten večer od sestřiček půjčil peníze s tím, že má v hospodě nějaký dluh, který musí zaplatit. A zatím číhal, kdy odejdou na televizi.

Zatímco sestry byly pryč, sanitář si dítě odnesl přes celý areál nemocnice až k sobě na ubytovnu. Nikdo si ho ani nevšiml. Když jsme se konečně dozvěděli, že zřejmě holčičku vzal, tryskem jsme za ním vyrazili na ubytovnu. Vpadli jsme do jeho pokoje a našli jsme holčičku schovanou pod postelí, už bez života. V té chvíli jsem musel naše kluky zadržovat, byli by toho darebáka snad zabili. Byli z toho totiž úplně nepřičetní.

Nasadili jsme sanitáři pouta, odvezli ho k nám na úřadovnu do Libně a on hned při výslechu spustil, že chce trest smrti. Rozkřičel jsem se na něj: Ty dobytku, teď chceš trest smrti, když víš, že se chystá jeho zrušení! Když jsem se pak konečně dostal do postele, dlouho jsem nemohl usnout a pořád jsem před sebou viděl mrtvolku toho nebohého děvčátka. Bylo mi z toho zle a je mi zle i dnes, když si na to vzpomenu. Rodiče mrtvého děvčátka tehdy přijal i prezident Havel. Prý plakal, když mu vyčítali, že nebyl jeho amnestie, seděl by ten grázl ještě čtyři roky v kriminálu a jejich dceruška mohla žít.“

Do dvou let od amnestie se do vězení vrátila zhruba polovina propuštěných vězňů! Šlo o lidi, u kterých se návrat dal předpokládat - většina z nich byli recidivisté, kteří měli krádeže, podvody nebo loupežná přepadení jako způsob obživy. Podobným případem byli lidé s nějakou vrozenou deviací.

Co čekali občané od „Sametové revoluce“?

Přímou demokracii a socialismus!

Hlavním krédem revoluce byla **lidskost**. Základním požadavkem občanů v celé zemi bylo, aby se Československo navrátilo k **slušným mezilidským vztahům**. Občané také žádali, aby je politici **skutečně zastupovali**.

Téměř dvě třetiny lidí (63 %) nejsou spokojeny s fungováním demokracie v Česku. Pro zhruba stejný podíl občanů politické strany v tuzemsku nezaručují demokratickou politiku.

(Průzkum agentury STEM březen 2016)

Revoluce se tehdy pyšnila tím, že je nenásilná, že je založena **na pluralismu, na dialogu a na přímé demokracii**.

Občané chtěli, aby moc institucí byla pravidelně kontrolována **lidovým hlasováním**. Na všech úrovních se měly konat volby, a to nejen v politice, ale i ve školství (v univerzitním školství se to do značné míry v ČR uskutečnilo) a v podnikatelské sféře.

I ředitelé podniků měli být **voleni jejich zaměstnanci**.

Pokud politik zradil nebo zklamal své voliče, měl být **odvolatelný**.

Požadavkem revoluce byl navíc **socialismus**. 45 % občanů v průzkumu veřejného mínění požadovala socialismus, 47 % občanů chtělo něco mezi socialismem a kapitalismem. Pouhá 3 % občanů chtěla kapitalismus.

Ale morální romantický patos obyčejných aktivistů revoluce nevyhovoval elitám, které se vyskytly u moci. Hlas obyčejných lidí mimo velká města byl nakonec umlčen. Revoluci posléze ukradly malé zájmové skupiny a přizpůsobily si ji vlastním zájmům.

To se stalo v další etapě, kdy z Občanského fóra **Václav Klaus** vytvořil svou stranu **ODS** a z **Verejnosti proti násilí** **Vladimír Mečiar** vytvořil **HZDS**.

V říjnu 1990 byl Václav Klaus zvolen do vedení Občanského fóra. Vzápětí z Občanského fóra vyloučil levicové organizace Levou alternativu a Obrodu, i když pro to naprosto neměl žádné pravomoci. Na námitky, že Klaus vyloučením Levé alternativy a Obrody z Občanského fóra porušil jeho stanovy, Klaus odpověděl, že **námítka je "irelevantní"**.

Klaus a Mečiar proti vůli národa rozdělili republiku, proti vůli občanů zavedli volební systém, s nímž většina národa nesouhlasila, a z České republiky a Slovenska si udělali vlastní pašalíky s omezenou mírou demokracie, kdy se volby konaly pouze jednou za čtyři roky. Teprve až po Klausově a Mečiarově pádu koncem devadesátých let byla demokracie v České republice a na Slovensku trochu více rozšířena, ale k tak velké míře přímé demokracie, jakou chtěla zavést československá demokratická revoluce v listopadu 1989, se český politický systém nikdy nevrátil.

*„Nechceme socialismus odstranit, ale chceme odstranit
všetko, čo socialismu bráni.“*

Bratislava, drážní pracovníci 27. listopadu 1989

Mnoho lidí má pocit, že "revoluce" z roku 1989 byla fraška. Divadlo, které započala svými intrikami StB, se stalo skutečnou revolucí. Nebyla to fraška, revoluce byla lidem ukradena.

Zdroj: Wikipedia.com This file is an electronic scan of a film photographical photograph made by ŠtB

MY ♥ OBČANSKÉ FÓRUM

Výroky Václava Havla a realita

Projev k občanům před volbou prezidenta republiky, Československá televize, 16. prosince 1989

„Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím.

... Promyšlený koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se možná někteří z vás obávají, připravovaly desítky dobrých lidí.“

Z balkonu Melantrichu 1989

„Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, že pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.“

Skutečnost: Havel se nechal zvolit prezidentem celkem čtyřikrát, přičemž aby prošlo jeho poslední zvolení o jediný hlas, byl před hlasováním zatčen a zadržován poslanec Miroslav Sládek. Jeho vazba vedla ke zvolení Václava Havla o jeden jediný hlas.“

17. 12. 1989 v Čs. Televizi

„V budoucnu se, podle mého mínění, musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jako má dnes.“

Skutečnost: Opak se stal pravdou - pravomoci prezidenta byly nejen rozšířeny, ale byla přijata zásadní změna - socialistická ústava ukládala prezidentovi zodpovídat se Federálnímu shromáždění a zakazovala stíhat prezidenta pouze pro jednání spojené s výkonem funkce. Nová pseudodemokratická ústava nařídila, že prezident republiky není nikomu za nic odpovědný a je beztrestný. Tento paragraf byl později zmíněný na současnou verzi, kdy prezidenta nelze po dobu výkonu jeho funkce zadržet, trestně stíhat ani stíhat pro přestupek nebo jiný správní delikt.

Prosinec 1989

„Pro mne není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem.“

23. 1. 1990 při projevu ve Federálním shromáždění

„Všichni chceme republiku sociálně spravedlivou, v níž nikdo nebude trpět existenční nejistotou, v níž nebudou strádat lidé ponížením, staří, děti či lidé jakkoli handicapovaní. Chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující překážky mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný.“

29. 6. 1990 ve Federálním shromáždění

„Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury...“

Projev, na který se nezapomíná!

»Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mne není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto má naději, že i člověk poslouží ji.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, též pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec všech občanů, kteří jsou na tom z jakýchkoli důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stressy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svdět všechno na předchozí vláde

PRIPOMÍNÁME

nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat... Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující překážky mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneri, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kali vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávajte si na ně pozor! Ptáte se, jaké budou inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů, a ministři na svých tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoli sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v této chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehybalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikaří systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také nás mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO.«

Václav HAVEL v roce 1989

V dubnu 1990 ve veřejném projevu

„Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneri, kteří mají také co nabídnout... Jsou lidé, kteří kali vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávajte si na ně pozor!“

Na tiskové konferenci po přijetí zákona o volbách na dotaz novinářů

„Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení včetně dalších dokumentů, a ministři na svých tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od NEEKO-nomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoli sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v této chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehybalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikaří systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.“

Skutečnost:

- Za rok dělala inflace a zdražení 56 %. Nezaměstnanost v r. 1991 4,13%.
- Přišla privatizace a majetek zprivatizovaný kupónovou privatizací byl ihned zpronevěřen a rozkraden. Z investičních fondů a společností se podle propočtů KCP v průběhu 90. let až do 30.6. 2002 ztratil majetek za zhruba 50 miliard korun. Je to velmi slabý odhad, zahrnuje jen prokazatelně zcizený majetek prokázanou trestnou činností. Skutečná výše se pohybuje ve stovkách miliard.
- Kupónová privatizace byla spuštěna bez jakékoli právní regulace privatizačních fondů - ačkoli ji mnozí experti žádali.
- Nezmišelo jen právo na práci, ale lidé si dnes nejsou jistí ani svými domovy a odchod do důchodu znamená pro statisíce důchodců zvišení na životním minimu. Rodiny s dětmi přišly o velkorysé půjčky splácené zčásti "narozením dětí", o velkorysou podporu vlastního bydlení i o možnost získat státní či podnikové byty.
- Mizející sociální jistoty se po revoluci projevíly i v nárůstu sebevražd z existenčních důvodů - jev za socialismu nevidaný.

1990

„Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme.“

Skutečnost: Za pár let jsme za vydatné asistence Václava Havla v NATO.

Prezident Václav Havel při podpisu listiny o přistoupení České republiky k NATO 26. února 1999

SPD
Svoboda a přímá demokracie
Tomio Okamura

Havel, ikona revoluční morálky

Jaký byl ve skutečnosti?

Slíbil, že se stane jen dočasným prezidentem na jedno přechodné období.

Dal osobně slovo Alexandru Dubčekovi, že bude podporovat jeho kandidaturu v dalším období.

Řekl, že první volba, kdy se nechal zvolit komunistickými poslanci, byla výjimečná událost v zájmu stability a že podporuje právo občanů na přímou volbu prezidenta.

Skutečnost?

Stal se dokonce **čtyřnásobným prezidentem**.

Pověřil komunistického premiéra Čalfu, aby pomocí slibů a vydírání zařídil jeho první volbu v prosinci 1989. **Pomocí slibů a vydírání donutil Dubčka, aby proti němu nekandidoval.**

Od přímé volby v další prezidentské volbě roku 1990 bylo upuštěno, **hrozilo, že ji vyhraje Dubček.**

Pro zajištění vítězství svého OF se s Janem Rumlem **podílel na vydírání a ostudné diskreditaci lidovce Bartončíka**, která měla za cíl poškodit lidovce před volbami. Havel s Rumlem tím nejen porušili tehdejší volební zákon, který zakazoval těsně před volbami volební kampaň a agitaci (pro či proti), ale pod jejich nátlakem dostal předseda lidovců infarkt a zhroutil se.

Připustil (pokud se na ní nepodílel) **bezprecedentní totalitní zvůli**, kdy byl na dva týdny **vzat do vazby poslanec Miroslav Sládek**, aby Havel mohl být zvolen **počtvrté na druhý pokus o jeden, Sládkův, hlas**. Vazba byla na Sládku uvalená poté, co byl obviněn za výrok, že *“Češi měli za války postřílet víc Němců”*. Tři dny po prezidentské volbě ho soud zprostil obvinění a propustil z vězení.

Udělil doslova **strašnou amnestii v lednu 1990**, proti níž protestovali všichni, kdo měli nějaké povědomí o vězenství a která **přinesla mrtvé, utrpení a škody tisícům nevinných lidí**.

Prohlásil, **že nic nepožaduje, ale nakonec v tichosti prolomil restituční hranici** (Lucerna, Barrandovské terasy). Lucernu nakonec prodal agentovi StB Junkovi.

Spolupracovníka StB Tošovského jmenoval guvernérem ČNB, který vysokými úroky dusil růst, rozprodal se ztrátou zlatý poklad ČR a pod jeho dohledem zkrachovaly téměř všechny velké banky.

Nechal zavřít zbrojovky, zejména na Slovensku a tím vyklidil trh konkurenci?

Podpořil **„humanitární bombardování“** Jugoslávie a mafiánský pseudostát Kosovo.

Konzumní život kritizoval z Mercedesu-Benz GL 500 a obklopil se přáteli, kteří uměli výhodně privatizovat státní majetky - Bakala, Schwarzenberg, Kocáb, nebo utrácet státní peníze - Bursík, Kocáb, Vondra.

Revoluce jako pimprlové představení?

Klíčové události 17. listopadu

Srpen 1989

Miloš Zeman, pracovník Prognostického ústavu, napsal pro Technický magazín článek „Prognostika a přestavba“, který byl první analýzou ukazující na **konec režimu**. Zeman předpokládá konec počátkem roku 1990.

Je to poslední vážné varování pro všechny, kdo doufali, že stávající režim lze nějak udržet.

Státní bezpečnost věděla o ztrátě důvěry v KSČ. Poslední průzkumy z léta 1989 hovořily o tom, že pouhých 23% občanů důvěrovalo vedení KSČ. Změny ve vedení KSČ si přálo 88% občanů.

V době, kdy Jakeš a Adamec jsou v srpnových dnech 1989 na dovolené v Sovětském svazu na Krymu, organizují Lorenc a Hegenbart spolu s tajemníkem ÚV KSČ Josefem Lenártem, který zodpovídal ve straně za oblast zahraniční politiky, v hotelu Paříž schůzku s představiteli některých velvyslanectví států NATO.

Ve zprávách zahraničních korespondentů z té doby se objevují zprávy o připravované výměně generálního tajemníka ÚV Jakeše. Ten spolu s Adamcem v té době nic netuší. Následně Lorenc s Lenártem navštěvují člena ÚV KSČ (jméno neuvádím pro nesouhlas dotyčného) s návrhem, zda by nepřijal funkci prezidenta republiky, kde by také mělo dojít podle jejich představ ke změně.

Lorenc s Lenártem zřejmě Hegenbartovi navrhli, aby převzal funkci druhého tajemníka ÚV KSČ. Lenárt měl převzít funkci předsedy vlády. Vše zůstává utajeno členům předsednictva ÚV.

Léto 1989

Podle některých výpovědí začíná tajná skartace vybraných svazků StB.

Říjen 1989

Na schůzi předsednictva ÚV KSČ pronáší prezident republiky Gustáv Husák emotivně varovná slova: „**Vy nevidíte, že kolem nás to všetko ide do hajzlu? Robte něco!**“

Přelom října a listopadu 1989

Předseda MěV SSM M. Uířák a J. Daňhel (vedoucí odboru MV SSM pro práci s nezávislou mládeží), absolvovali řadu politických jednání s představiteli MěV KSČ, u kterých **prosazovali uskutečnění manifestace studentů 17. listopadu**.

7. listopadu 1989

Akce je schválena na ÚV KSČ.

16. listopadu 1989 - Praha

Za předsedu městského výboru LSC v Praze Miroslavem Štěpánem přichází posel z ruské ambasády a tlumočí mu, že starší soudruzi v Moskvě by si přáli, aby zítra vystoupil jednotně s předsedou vlády Adamcem a potvrdil, že země půjde dál cestou perestrojky a demokratizace společnosti.

17. listopadu 1989 - Moskva

JUDr. Blahoš, bývalý ředitel Ústavu státu a práva ČSAV byl 17. listopadu shodou okolností v Moskvě. Gorbačovův poradce Šachnazarov mu řekl: „**V nejbližších dnech dojde u vás zřejmě k něčemu podobnému jako v Německu. Byli bychom velmi nešťastní, kdyby mělo dojít ke krveproliti před schůzkou Gorbačova s Bushem na Maltě.**“

17. listopadu 1989 - Praha

Dochází k brutálnímu bití manifestantů a k závažné provokaci - zinscenované smrti „studenta Šmída“ (agenta StB) na Národní třídě, který měl být údajně „brutálně ubit.“ Přes třicet hodin je tato provokativní, nepravdivá informace vysílána a zveřejňována v masových médiích doma i v zahraničí, aniž je kýmkoliv z oficiálních činitelů uvedena na pravou míru. To vytvořilo kvalitativně novou situaci, která se vyznačuje masovou nenávistí vůči KSČ, jejímu vedení a přímo Jakešovi.

Vedení státu s KSČ je většinou mimo Prahu a všichni jsou bezpečnostními složkami ujišťováni, že vše probíhá v klidu bez násilí tak, jak si to strana přála.

Role mrtvého studenta byla součástí širšího plánu schváleného prvním náměstkem Lorencem, náčelníkem kontrarozvědky Vykypělem a vedoucím 13. oddělení ÚV KSČ Hegenbartem, jehož cílem bylo odstranit některé vedoucí funkcionáře.

Václav Bartuška, student, člen parlamentní komise pro dohled nad vyšetřováním událostí 17. listopadu: „**Mám dojem, že tuto slavnou revoluci připravil Lorenc ruku v ruce s Hegenbartem a dalšími partajníky a že se předem dohodli s některými lidmi v opozici. Kontakty s Chartou byly velmi intenzivní a zdaleka nebyly jen pracovní. V každém případě jsem o kontaktech mezi stranickými a také bezpečnostními složkami a některými lidmi z nelegálních struktur něco málo zaslechl. Je-li to pravda, odehrálo se v této zemi jedno z největších pimprlových představení v dějinách lidstva.**“

Ladislav Adamec, bývalý předseda vlády: „**Víme, že všechno řídili Hegenbart a generál Lorenc.**“

19. listopadu 1989

Pokračuje skartace anebo ukrývání dokumentů StB. Všechny živé svazky na desítky VIP disidentů, jako byl Václav Havel, Jiří Dientsbier, Jan Ruml, Vladimír Dlouhý a další, byly zničeny nebo uloženy neznámo kde neznámo kým.

Lidé z Charty mohou začít s čistým štítem anebo hůře - jsou loutkami v rukou těch, kdo mají kompromitující spisy.

+

+

=

Revoluční pravidla dialogu

Veřejnost žádala jako součást demokracie nejen svobodné a přímé volby, odvolatelnost a referenda, ale také dialog - svobodný dialog všech a o všech tématech. Každý občan měl mít právo diskutovat s odpovědnými o jakémkoli tématu. K étosu té doby patřilo 8 pravidel dialogu, které jsou přesným opakem toho, jak je veden monolog moci a mediální propaganda dnes.

- 1) Oponent není nepřítel, ale partner při hledání pravdy. Cílem diskuze je pravda, ne soutěž. Účast v dialogu předpokládá tvoji úctu k pravdě, k druhému a k sobě.
- 2) Snaž se druhému porozumět. Nepochopíš-li správně druhý názor, nemůžeš ho ani vyvracet ani uznávat. Formuluj sám námitky partnera, aby bylo jasné, že jim rozumíš.
- 3) Tvzení bez věcných důkazů nevydávej za argument.
- 4) Neutíkej od tématu.
- 5) Nesnaž se za každou cenu mít poslední slovo. Mlčení partnera neznamena vyvrácení jeho argumentů ani popření jeho myšlenek.
- 6) Nesnižuj osobní důstojnost partnera. Kdo napadá osobu protivníka a ne jeho myšlenku, ztrácí právo účastnit se dialogu.
- 7) Dialog vyžaduje kázeň. Rozumem, nikoli emocemi formulujeme svá tvrzení a úsudky.
- 8) Nezaměňujme monolog s dialogem. Každý má stejné právo se vyjádřit.

Jaký je stav společenského dialogu dnes?

Máme svobodu slova, lidé si mohou říkat, co chtějí, ale nikdo je neposlouchá. Mainstreamová média vedou monolog, který nijak nenarušují názory většiny občanů. Monolog moci vedou bohužel i veřejnoprávní média, jejichž účel byl původně přesně opačný - mají dávat prostor pro celonárodní diskuzi všech - nikoli vybraných elit. Dialog neexistuje ani mezi opozicí a vládou a vládními stranami. Mainstreamové elity naopak opoziční názory dehonestují jako xenofobní, rasistické, proruské a s dalšími negativními přívlastky. Nediskutuje se o názoru, ale dehonestací se mediálně likvidují jeho nositelé. Nositelům špatného názoru je prostor v médiích uzavřený.

UŽ NIKDY O NÁS BEZ NÁS

Lidé po celém Československu žádali demokracii bez přívlastků a heslem se stalo „Už nikdy o nás bez nás“.

Žádali demokracii v přímém aristotelovském smyslu. Zároveň uznávali, že od určité úrovně je nezbytné, aby občany zastupovali volení zástupci. Ti ovšem měli být přímo odpovědní svým voličům.

Lidé žádali vládu reprezentativní. Nikoli v tom, že by zastupovala jednotlivé politické strany, ale jednotlivé skupiny společnosti – dělníky, intelektuály, učitele, vojáky - a tato vláda měla zastupovat zájmy většiny, nikoli zájmy politické strany.

Byl to stavovský model, který dokonce byl použit při sestavování kandidátek OF a VPN do voleb roku 1990.

Heslem OF se stalo „Strany jsou pro straníky, OF pro všechny“.

To se odrazilo na odmítnutí Adamcovy vlády, v níž většinu měli komunisté. KSČ byla největší stranou s 1,5 milionem členů, ale občané namítali, že vláda musí zastupovat i zbylou drtivou většinu občanů.

Občané žádali, aby jejich zástupci skutečně a věrně zastupovali jejich zájmy, a proto požadovali tři kontrolní mechanismy:

1) Důležitá jednání mají probíhat v přímém přenosu v televizi.

2) Uzákonění všeobecného referenda, ve kterém by občané mohli kdykoli hlasovat o otázkách, které by požadoval určitý počet občanů.

3) Uvést do praxe odvolatelnost politiků – princip, který sice byl v socialistické ústavě, ale nebylo reálné ho využít.

Lidé požadovali demokracii všude, i na pracovištích - žádali volby předáků ve fabrice, vedoucích pracovníků a ředitelů. To mj. potvrzuje skutečnost, že lidé považovali za samozřejmé, že státní firmy zůstanou státní, tedy společné.

„Revoluční program byl sice od počátku v rozporu s tím, co chtěly disidentské elity, ale paradoxní a komické bylo, že se mu naopak snažila přizpůsobit vládnoucí komunistická strana.

Ta například pod vlivem volání po přímé demokracii navrhla, aby byl nový, demokratický československý prezident zvolen přímou celonárodní volbou. To vyvolalo mezi pražskými intelektuálními elitami šok. Znamenalo by to totiž, že by Václav Havel, kterého pražští disidenti prosazovali za prezidenta, přímou prezidentskou volbu nemohl vyhrát. Báli se, že se prezidentem stane daleko populárnější Alexander Dubček.“

(americký historik James Krapfl)

Dnes už není ani památka po přímé demokracii, kterou občané žádali, ale máme zpět vládu stranických elit, proti které se občané roku 1989 postavili.

SPD
Svoboda a přímá demokracie
Tomio Okamura

DEMOKRACIE - TO JE VLÁDA SPRAVEDLNOSTI

„Demokracie není panováním, nýbrž prací k zabezpečení spravedlnosti. A spravedlnost je matematika humanity.“

(T.G. Masaryk)

Ústřední hodnotou revoluce byla spravedlnost.

Požadavek měl dvě roviny - spravedlnost před zákonem a spravedlnost sociální.

Zcela samozřejmě lidé odmítali justiční zločiny a justiční nespravedlnost.

Dnešní skutečnost?

Justičním omylům se neubrání sebelepší systém, ale systém v České republice **umožňuje a toleruje jak justiční omyly, tak justiční zločiny a systémovou nespravedlnost.**

Gorbačov kdysi napsal, že demokracie je také zákonnost, přísné dodržování zákonů. Mocenskými orgány a organizacemi i všemi občany.

Jak jsme na tom u nás?

Zkušenost s prezidentskou volbou ukazuje, že je možné dokonce porušovat ústavu a ústavní práva kandidátů i voličů. Stovky, ale spíše tisíce justičních přehmatů dokládají, že justice si s ústavními právy občanů absolutně neláme hlavu. Zatímco v Německu je u soudu zproštěno viny zhruba 30% obviněných, v ČR to jsou řádově mizivá procenta. V čem je rozdíl? **Německé soudy ctí ústavně zaručenou presumci nevinu. České naopak odsoudí téměř každého, kdo nedokáže nevinu.** Existují ovšem i případy, kdy obviněný prokázal nevinu a byl stejně odsouzený odsouzen, protože soud důkazy ve prospěch obviněného nepřijal.

Zákonodárci a soudci nerespektují ústavu

Zákoný jsou u nás zcela běžně protiústavní - a popravdě řečeno i zločinné.

Český exekutorský řád umožnil exekutorům vstup do domovů občanů, a to dokonce nejen dlužníků, ale do všech obydlí, o kterých si exekutor usmyslí, že by mohla být obydlím dlužníka nebo by v nich mohl být jeho majetek, a zabavovat tam libovolně cizí majetek. **Ústava zcela jasně říká, že obydlí občana je naprosto nedotknutelné a domovní svobodu smí stát porušit jen v případě trestního řízení.**

Zákon o exekutorech umožňuje zabavovat majetek třetím osobám - a ty, pokud majetek chtějí zpět, musí podávat vylučovací žalobu - i to je protiústavní. **Každý člověk má v ČR zaručenou nedotknutelnost majetku** (případně stát musí v nevyhnutelných případech poskytnout přiměřenou náhradu).

Zcela nespravedlivý protiústavní i proti zdravému rozumu je **zákon o prezidentské volbě** - který, jak víme, v praxi ukládá **povinnost kandidátům sesbírat 50 000 podpisů spolu s údaji o trvalém bydlišti a datu narození.** Kandidáti ale samozřejmě **nemají žádnou možnost ověřit věrohodnost jimi sbíraných údajů** a samozřejmě **ústavní zákon o volbě prezidenta říká, že kandidát má mít 50 000 podpisů voličů, nikoli souhrn jejich formálních dat.**

Soudy ukládají povinnost hradit škody, které neexistují, tj. které údajný dlužník nikdy nespáchal. Nezletilý hoch z dětského domova si zapomněl Opendcard - předplatné na městskou dopravu. Dopravní podnik mu uložil pokutu, ale o té se nikdo nedozvěděl, protože hoch měl trvalý pobyt u dědečka - sám ale bydlel v dětském domově. Po letech po chlapci vymáhal exekutor se soudním posvěcením 18 000 korun. Navzdory tomu, že chlapec měl prokazatelně předplacené jízdné, a tak nemohl jet na černo. Připomeňme, že i kdyby na černo jel, je naprosto nehorázné a nespravedlivé připlatit k jízdnému za 24 Kč 18 000 korun. A co na to zákon? **Občanský zákoník zcela jasně říká, že každý právní úkon, který je v rozporu s dobrými mravy, je neplatný od samého počátku.**

Podle tohoto zákona a také **podle zdravého rozumu a přirozené spravedlnosti jsou neplatné statisíce exekucí.** V tomto státě ale není možné prosadit ani přirozenou spravedlnost, ani stávající zákony.

Politici, právníci, soudci se nám čas od času snaží namluvit, že máme nezávislé soudy, že jim do práce nemáme mluvit a že spravedlnost je nedosažitelná, že to je imaginární pojem. **To je lež, které se postavili občané už v roce 1989.**

Sociální spravedlnost - férovost

Na plakátech a shromážděních lidé po celé republice volali po vyrovnání rozdílů mezi stranickou elitou a prostými lidmi.

„Nech vám funkcionári zdôvodnia, prečo majú robotníci a technici v závodoch také príjmy, že ledva stačia z nich vyžiť. A zkusťte porovnať plat a odmeny napríklad šičky v OZ alebo ZDA, ktorá sa 8 hodín hrbí za pásom s príjmy a odmenami funkcionárov, námestníkov a riaditeľov... Tento proces je namierený proti funkcionárskym príživníkom VPN Topoľčianskeho okresu.“

Lidé volali: „Dejte paláce dětem“ a žádali, aby se sanatoria, nemocnice nebo rekreační zařízení pro stranickou nomenklaturu vrátily všem občanům.

Na plakátech stálo: Kde jste vzali své paláce, nebo Měli bychom mít lázně pro aristokracii?

Voláním po sociální spravedlnosti nebyla touha po rovnostářství, ale po spravedlnosti. Lidé přáli více peněz každému - kdo skutečně pracoval a vytvářel hodnoty. Výhody funkcionářů přitom nebyly tak propastné jako dnes. Plat mistra byl 12 000 Kč. Tolik měl tehdy předák v kovárně ČKD.

Současnost?

Premiér vlády je celoživotní stranický funkcionář, který o skutečnou práci nezavadil ani pohledem.

Dvě třetiny pracujících v ČR nedosahují ani na průměrnou mzdu. Ve snaze udržet co nejnížší mzdu vláda kontinuálně pracuje na dovozu levných pracovních sil z chudých zemí, jako je Mongolsko, Ukrajina, Bulharsko a Vietnam a neštítí se ani povolovat dovoz otrokyň ze Severní Koreje.

Namísto budování firem s přidanou hodnotou vláda ČR podporuje montovny zaměřené na zaměstnávání laciných pracovních sil. Namísto vývozu technologií a kvalifikované práce vyvážíme lacinou práci u montážního pásu.

Jedním z požadavků zástupců Romské občanské iniciativy bylo: Dejte cikánům práci. ROI žádala, aby například firmy, které mají státní zakázky, musely na nekvalifikované práce zaměstnat Romy. Místo práce jsme Romům dali sociální dávky a práci dostali zahraniční dělníci.

Paláce pro stranickou aristokracii jsou dnes zase samozřejmostí - s tím rozdílem, že ty paláce jsou daleko větší a naše aristokracie daleko bohatší a chudí jsou dnes doopravdy chudí.

Průměrný důchod v Česku činí 10 741 Kč, ale tisíce lidí pobírá v České republice starobní důchod mezi 3000 až 3500 Kč. V mnoha případech není důvodem nízké penze předchozí neochota pracovat nebo práce načerno, ale velký počet dětí. Ženy, které místo budování kariéry porodily a vychovaly několik dětí, na to doplácí. A to i přesto, že jejich děti přispívají svými daněmi do státního rozpočtu více než ti, co děti nemají.

Je to fér?

Svoboda a přímá demokracie

Revoluce neskončila - co bylo ukradeno, si musíme vzít zpět

Problémem většiny analýz a zpráv o demokratické revoluci z roku 1989 je to, že se jí média a historici zabývají výlučně z hlediska mocenských elit. To, co si mysleli a jak jednali během revoluce 1989 obyčejní lidé, zatím většinou nikoho nezajímalo.

Celonárodní vytržení vyvolalo vznik velmi závažného revolučního programu, který byl prosazován obyčejnými lidmi zdola. A je charakteristické, že tento revoluční program je v dnešní době už zcela zapomenut. Převálcovaly ho totiž a zlikvidovaly ho později pražské a bratislavské elity.

Romantický, revoluční program studentů a občanů v celé Československé republice byl od počátku v rozporu s tím, co chtěly disidentské elity.

Americký historik James Krapfl v knize Revoluce s Lidskou tváří

Je na čase si zodpovědět, co lidé chtěli a jak porevoluční moc s ideály Sametové revoluce naložila.

Je třeba pravdivě pojmenovat fakt, že k revoluci dala podnět Státní bezpečnost, která zinscenovala "masakr" na Národní třídě včetně inscenace ubití studenta s cílem svrhnout staré normalizační kádry a dosadit novu reformní elitu. Situace se jim vymkla z rukou a na pár týdnů se k moci dostal lid Československé republiky. Revoluční nadšení tehdy formulovalo ideály, které oslovily celou Evropu.

Ideály revoluce ovšem brzy začaly prohrávat s elitami, které se spojily s bývalou normalizační mocí a zemi vrátily zase zpět - k vládě stranicko-byrokratické oligarchie.

Přímá demokracie, právo na spravedlnost, na otevřený dialog, sociálně spravedlivý stát a další požadavky a ideály byly zadupány svorně normalizátory i novodobými vládci. A je znovu na nás, zda se k myšlenkám Sametové revoluce vrátíme a pokusíme se navrátit zpět to, co bylo prostým občanům elitami ukradeno.

Divoká privatizace bez práva

„Říkám vám, ta jejich revoluce žádná revoluce není, je to jen záměna jedné cesty k prosperitě, co se nepovedla, za druhou.“

Oskar Krejčí, poradce komunistického premiéra Adamce

V prosinci 89 publikuje OF návrh ústavy, která předpokládala, že "ve výlučném vlastnictví státu" zůstane "nerostné bohatství, vody, zdroje přírodních sil, prostředky železniční a vzdušné přepravy, telekomunikace."

Tomáš Ježek, ministr vlády České republiky, bývalý předseda Fondu národního majetku a bývalý člen KSČ na setkání ekonomů v Kolodějích: „Chci vám říci, o co nám hlavně nejde. Pozor, opakuju - nejde nám v této chvíli na prvním místě o prosperitu státu. Nehledáme peníze na úhradu veřejných výdajů. Jde nám o to, abychom zbavili stát ekonomické moci, se kterou nemůže normálně fungovat. Chceme mu sebrat podniky, se kterejma v minulosti nikdy neuměl hospodařit. To je cíl..." „Jestli stát na tom něco trhne, je věc druhořadá. Stát. Naším úkolem je, aby stát zchudnul, ne zbohatl. Toto chceme. Žádný pokračování sociku, žádnou ekonomickou perestrojku. Žádný jugoslávský, polský, maďarský modely. Čistej trh. Bez přívlastků. Soukromý vlastnictví. Co rudí nakradli, se vrátí, zbytek se zprivatizuje..." „Toto jsou naši klienti (na projektoru foto davu lidí) Češi a Slováci, je jich 15 milionů. To jsme my. A o tom, že jsme přivedli k moci kapitalismus, prozatím nevíme.“

Tomáš Ježek smetl ze stolu námitky ekonoma Františka Vlasáka, který zdůrazňoval, že privatizaci je potřeba dát právní rámec a poukazyval na slova Ježkova oblíbence - ekonoma Friedmana - že trh se musí řídit zákonem a ten zákon musí být vymahatelný.

Na varování Vlasáka, že pokud nebude mít privatizace právní rámec a trh se nebude řídit zákonem, tak státní podniky může skoupit nějaký lord Corleone, reagoval Ježek: „Všecko je lepší, než když to dál bude patřit státu. Všecko!"

Cílem ekonomické „reformy“, kterou prováděly vládnoucí elity, bylo oslabit ekonomickou moc státu, rychle provést restituce a privatizaci, vláda nechtěla podniky prodávat, protože tím se stát neoslabí, ale získá, místo továren by měl peníze.

Myšlenka kupónové privatizace byla geniální v tom, že stát nedostane ani korunu a naopak pro ty, kdo budou připraveni, je otevřena cesta k miliardám.

Autorem kupónové privatizace nebyl Václav Klaus, jak se mnohdy traduje, ale Dušan Tříška - náměstek federálního ministra financí a letitý agent StB.

Nikdo dodnes neumí odhadnout, o kolik peněz stát díky divoké privatizaci přišel - faktem je, že ze státu, který neměl ani haléř dluhu a byl naopak mezinárodním věřitelem, se stal stát, který hospodaří s rostoucími dluhy a netuší, z čeho bude platit v příštích letech důchody.

Zmizely stovky prosperujících podniků, stovky byly vytunelované, rozkradené, zničené. Stát přišel ziskové firmy, jako byl Prazdroj, Zetor, Poldi Kladno a další Stát přišel o všechny příjmy, ze kterých financoval zdravotnictví a důchody.

Ukázalo se, že stát není tím nejhorším vlastníkem.

To, co stát budoval přes 40 let, dokázaly zlodějské elity zničit a rozkrást během několika málo let.

VÍTEJTE V TUNELU ČESKÉ EKONOMIKY!

S privatizací přišlo tunelování. To byl a je nejproslulejší přínos naší revoluce světové ekonomice. Po Čapkovu robotu jsme dali světu nové slovo - TUNELING.

Tunelování znamená, že vlastníků, správce nebo najatých manažerů vysávají z firmy vše, co má hodnotu, až po nich zůstane jen slupka a dluhy vůči věřitelům a zaměstnancům.

V České republice byl podle odhadů vytunelovaný majetek až za bilion korun - to je tisíc miliard. Skutečné škody ovšem nikdo přesně nespočítal. Patří k nim nejen vykradené a zničené fabriky a banky, ale také zničené lidské osudy, lidé na ulici, rozpadlé rodiny, bezdomovci, sebevraždy.

Příkladem divokého českého kapitalismu jsou prodeje ziskových uhelných dolů MUS a OKD za zlomek skutečné ceny, kdy kupující navíc platili majetkem a penězi ležícími na účtech kupovaných společností.

Přítel prezidenta Havla Bakala, mediální magnát a sponzor vládnoucích politických stran, s pomocí podvodů a s pomocí tehdejšího ministra financí a dnešního premiéra Sobotky a jeho spolužáka Radka Pokorného získal většinový podíl v Ostravsko-karvinských dolech za zlomek skutečné ceny.

S partnery v r. 2008 zatížili "privatizovanou" OKD /dnes NWR/ dluhy a zároveň si se společníky vyplatili 39 mld. Kč dividend. Díky této formě legalizovaného tunelování společnosti dnes dluh NWR 2x převyšuje její tržní hodnotu.

Zlatou žílou Bakaly je dnes 45 tis. hornických bytů generující zisk 1,3 mld. Kč/rok. Ty získal Bakala v podstatě zadarmo. Podmínku, že byty mají být přednostně prodány nájemníkům - hornickým rodinám - samozřejmě nikdo nedodržel a dodržení smlouvy dodnes stát nijak nevyvádí.

„Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte.“

Václav Havel, projev z prosince 1989

„OKD je úplně klasický tunel prováděný za asistence špičkových právníků.

Je to tunel na stát, akcionáře, věřitele. Bakala si od původních privatizátorů ze společnosti Karbon Invest koupil OKD za přibližně 13 miliard korun. Sám osobně z nich nejrůznějšími cestami vytěžil přes 70 miliard korun. Zůstala po něm firma, jejíž hodnota je nulová.“

Analytička ECHO 24 Lenka Zlámalová

Nenávratně zničené kulturní a historické památky

Ukázkovým příkladem porevolučního politického systému je osud továrny Vitka. Textilka Vitka v Brněnci na břehu řeky mezi stanicí Březová nad Svitavou a zastávkou Moravská Chrástová patřila mezi industriální skvosty údolí Svitavy.

V této továrně se odehrávalo závěrečné dějství podle pravdy sepsaného příběhu, který byl později natočen jako slavný film Schindlerův seznam, o několika stovkách Židů, které na sklonku 2. světové války zachránil před pravděpodobnou smrtí v koncentračním táboře nacisty Oskar Schindler.

Dnes jsou z vyhlášené textilní továrny jen nebezpečné trosky. Fabrika byla vytunelována a rozkradena za přímé účasti a dozoru státních orgánů - konkurzních správců, státního zastupitelství a soudů.

Nikdo z odpovědných nebyl za vytunelování, zničení historické továrny, která vyvážela do desítek zemí Evropy, za likvidaci několika set pracovních míst jakkoli postižen.

Součástí zničeného areálu je dnes jediný stavebně dochovaný nacistický koncentrační tábor v České republice.

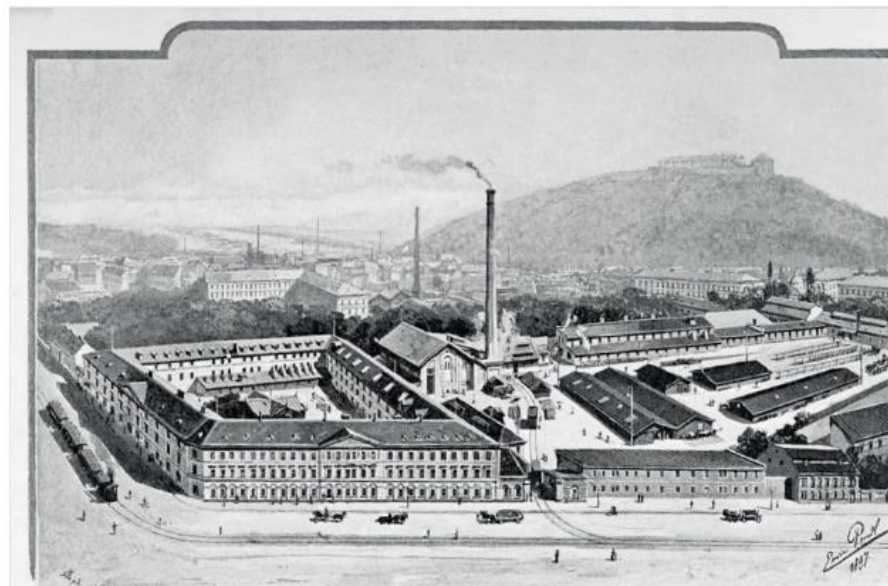
Obec Brněnec, město Svitavy, Pardubický kraj i ministerstvo kultury bez povšimnutí nechalo a nechává světově nejproslulejší českou památku chátrat bez jakékoli snahy o záchranu.

Ministerstvu kultury trvalo 8, slovy osm let, než podlehl tlaku aktivistů a zapsalo letos na podzim jediný "koncentrák" v České republice na seznam kulturních památek.

"Po listopadové revoluci bylo v České republice nenávratně zničeno násobně víc kulturních památek než za světové války a komunismu dohromady."

Jaroslav Novák Večerníček, předseda Nadačního fondu Památník Šoa a Oskara Schindlera

SPD
Svoboda a přímá demokracie

Svazky STB

Pokyn federálního ministra vnitra

k zajištění ochrany údajů v evidencích statisticko evidenčního odboru vnitřní a organizační správy federálního ministerstva vnitra

V zájmu zajištění stability politického vývoje nařizují s okamžitou platností:

1. Vyjmout z ústřední evidence SEO VOS FMV evidenční karty, které se týkají
 - a. **prezidenta republiky,**
 - b. **členů federální vlády, vlády České republiky a vlády Slovenské republiky,**
 - c. **poslanců Federálního shromáždění,**
 - d. **poslanců České národní rady, Slovenské národní rady a předáků politických stran.**
2. Vyjmout archivní materiály uložené v operativním archivu SEO VOS FMV, které se vztahují k výše uvedeným osobám.
3. Uložit registrační protokoly do plechových obalů a tyto zapečetit. Změny v registraci řešit náhradním způsobem s využitím lístkovnice a na počítači.
4. Evidenční karty, archivní materiály a registrační protokoly uložit do zvláštního fondu SEO VOS FMV.
5. Okamžitě signalizovat ministru vnitra ČSFR všechny případy, kdy lustrace směřuje do okruhu osob, uvedených v bodu 1 tohoto pokynu.

Ministr vnitra ČSFR
JUDr. Richard Sacher
V Praze dne 2. dubna 1990

Referendum

Klíčovým požadavkem všech občanů Československé republiky bylo právo na referendum. Právo občanů kdykoli se k jakémukoli tématu vyjádřit a rozhodnout přímo. Zákon o referendu a další prvky přímé demokracie slíbily občanům všechny polistopadové elity.

Ale...

Uběhlo plných 27 let a referendum stále není uzákoněné.

Jen díky kampani Tomia Okamury a dohodám těsně po volbách v roce 2013 se dostalo referendum do programového prohlášení přes odpor ČSSD.

Tomio Okamura jako první zákon předložil v lednu 2014 Zákon o referendu, a to o referendu bez omezujících podmínek - bez kvóra a omezení možnosti hlasovat o čemkoli, včetně možnosti hlasovat o zrušení mezinárodních smluv s tím, že jediným kritériem je, aby otázky v referendu neodporovaly Ústavě ČR. Hlasy všech stran v Poslanecké sněmovně byl návrh referenda zamítnut.

SPD návrh zákona o referendu znovu předkládá. Nikdo nečeká, že ho zákonodárci přijmou, ale je dobré, když čas od času máme možnost si ověřit, že ti, kdo se nejvíc ohání demokracií, se skutečné demokracie bojí a brání se jí zuby nehty.

„Referendum je samo o sobě demokratickým prostředkem, v návrhu nové ústavy jej Občanské fórum doporučuje, záleží však na politickém kontextu, v němž je tato idea použita. Návrh referenda v souvislosti s prezidentskou volbou se nám nutně musí jevit jako zbrklé plácnutí do vody.“

1989, 14. prosinec, Praha. Stanovisko Koordinačního centra Občanského fóra k přímé volbě prezidenta republiky.

Referendum sice chtěli všichni občané a všichni jim ho slibovali, ale nepozdávalo se už porevolučním elitám - demokracii ano, ale jen v ústech - do vládnutí si bojovníci za demokracii mluvit nenechali už od počátku.

Likvidace našeho zemědělství

Prorocká slova vyřkl po revoluci mluvčí DAK MOVA Bratislava, původně slušovického družstva, prof. MVDr. Peter Popesko:

„Pro budoucnost máme dvě cesty. Buď budeme pokračovat v budování velkých podniků, ať už soukromých nebo družstevních, a začneme se přibližovat americkému zemědělství, nebo vyhovíme přání států Evropské unie, rozdrobíme výrobu na malé živořící podniky a budeme čekat dalších padesát let, než se tato rozdrobenost reintegruje na úroveň nynějšího Rakouska a Německa. Státy Evropské unie nemohou připustit, aby se v jejich blízkosti vyvíjelo zemědělství, které by mělo podobu americké velkovýroby, zatímco státy Evropské unie jsou nuceny zemědělství dotovat.“

Stalo se to, co chtěla západní Evropa. České zemědělství - zemědělská družstva a zemědělské státní podniky - bylo zlikvidováno. Republika, do té doby potravinově soběstačná a exportující, se stala dovozcem přebytku z dotovaného evropského trhu. V průběhu devadesátých let přišly tisíce zemědělců o práci.

Václav Štáfek, Dialog č. 255, září 2009:

„Jako malý hospodář mám v paměti, jak jsme museli dít (za první republiky), abychom se uživil. Nejhuře na tom byli zemědělští dělníci, kteří pracovali u velkostatkářů a sedláků. Např. kočí měli výsadu spát ve stáji s koňmi. Dostávali 80 Kč měsíčně a 1x za 2 roky měli nárok na cajkové šaty za 150 Kč.“

Někteří žili v ratejnách, zvláště na Slánsku, kde bydlelo taky 15 rodin společně ve stodole, odděleně jen provázkem s hadrem. Spalo se na slámě a vydělávali 1 Kč na hodinu. Takový byl život na vesnici za první republiky. Proto také po válce odcházeli zemědělští dělníci do průmyslu, do nově zakládaných jednotných zemědělských družstev. Není se co divit, že i já jsem tuto možnost využil.

Začátky hospodaření JZD nebyly lehké, ale stále více lidí chápalo, že k uživení národa žádná jiná cesta není...“

„V celém okrese - v zemědělství a průmyslu - přišlo o práci cca 50 000 pracujících. Největší likvidace podniků v průmyslu proběhla za ministra Dlouhého a v zemědělství za ministra Luxe. Ztráty v okrese (Kladno) jdou do miliard.“

Před vstupem do EU v r.1995 bylo v ČR 37 cukrovarů. Od r. 2007 je jich jen 7!

Počet činných cukrovarů

Pokles výroby cukru = dovoz z Polska aj. zemí - a to jsme kdysi cukr vyváželi.

Plocha řepy pro výrobu cukru (tis. ha)

Zdroj: www.cukr.cz/ci/cv/statistika (podklady ze statistiky Ministerstva zemědělství ČR)

Odvolatelnost politiků

Základ revolučního programu, kterému se dodnes politici úspěšně brání.

Možnost odvolat politika není nic nového a v podstatě zřejmě neexistuje demokratická země, kde by nějakým způsobem odvolávání volených zastupitelů buď nefungovalo, nebo o něm vážně neuvažovali. V USA jsou dokonce občany odvolatelní někteří úředníci.

Formy odvolání politiků jsou různé a různé mohou být také důvody. Čeští politici se odvolání děsí - a straší zneužíváním tohoto nástroje svými politickými nepřáteli nebo populisty.

Jestliže straší politiky populisté, pak občany by měl strašit naprosto neodpovědný, nekontrolovatelný a neodvolatelný politik. V čase, kdy máme poslance ve vězení, si asi umíme představit politika, který se zaplete do zločinu, politika, který se zblázní, politika, který bude závislý na drogách či alkoholu nebo prostě upadne do kómatu.

Je normální, aby takový člověk dál vykonával svůj mandát? Není. Ani největší idiot - a dost možná - ani poslanec či senátor tohle tvrdit nemůže. Pokud se politici obávají justičních zločinů, inscenovaných procesů, pak se bojí právem. Ano, v ČR není justiční zločin nic vzácného.

Ale, sakra, neumíme si představit lepší motivaci pro politiky, aby s justicí něco udělali, než hrozba, že její nevinnou obětí se stanou jednou oni sami? Aby mohli plnohodnotně občany zastupovat, musí přece žít stejný život a čelit stejným hrozbám už jen proto, aby měli větší motivaci je řešit.

